

urzica

ANUL XIV • Nr. 12 • 30 Iunie 1962 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Desen de MATTY

— Am onoarea să vă salut, tovarășe director-adjuncți! Vă rog să mă lertați că vă deranjez... Sînt eu, Popescu C. Ion de la Administrație... Știți, eu întotdeauna am încercat să rezolv toate problemele... dar am și lipsuri... nu prea știu să-not... Ajutor... mă-necl...

are instalate de mai multă vreme schele în centrul orașului și, din cauza târâgării lucrărilor, trotuarele sînt de multă vreme blocate.

Desen de V. CRIVĂȚ

GHIDUL: — Iar acestea sînt cîteva dintre curiozitățile orașului care, dacă nu sînt prea estetice, în schimb sînt foarte vechi!

DOUA TORENTE

de
VICTOR
SIVETIDIS

Zhurind din munte către vale
Două torente cu clăbuci
Se întîlniră brusc în cale.
— Prietene-ncotro te duci?
Se întrebă reciproc.
Răspunse unul: — Hai noroc!
Caut un riu ceva mai mare
Cu care să mă-ndrept spre mare.
Al doilea răspunse: Eu
Aș vrea să curg pe contul meu,
Mărturisesc că nu prea țin
Cu riul tău să mă combin.
În apele-i nemăsurate
M-aș pierde fără doar și poate
Și zău că nu pot renunța
La personalitatea mea.
— Deh, nu știu ce-aș putea să-ți spun
Dar sincer îți urez „drum bun“.
Și fiecare s-a îndreptat
Mergînd pe drumul proiectat.
Cel ce-a pornit pe contul său
A terminat, desigur, rău,
Deoarece ajuns la șes,
E de la sine înțeles
Că s-a întins, s-a lăbărțat
Apoi sub soare și sub oînt
Și supt în parte de pămînt
A dispărut imediat.

De-aici rezultă o morală
Că un final la fel de trist
Îl paște, fără îndoială,
Pe orice individualist.

Prelucrare din limba
greacă de MIRCEA
PAVELESCU

O MAȘINĂ

fără...vină

Pe prietenul meu de la Fabrica „Steaua Roșie” din Slatina l-am găsit ușor. De altfel, toată lumea îl știe și îl simpatizează. Poate și pe mine m-ar simpatiza, dacă m-ar ști. Sau, poate, dacă nu m-ar ști... Pe el însă toți îl cunosc de săritor și îndatoritor. Cum te vede, îți zice:

— Vrei să vizitezi fabrica?
— Vreau.

În general îmi place să vizitez orice. De altfel, și prietenului meu îi place să arate orice. Așa că, gînd la gînd cu bucurie, trebuie să profit. Să-l întreb tot ce nu pricep, ca să-mi ridic nivelul tehnic. Care va să zică, sînt cu ochii în șapte. Și am de ce să fiu. Nu intrăm bine pe ușă, că văd o manetă. Zic:

— Asta ce e?

— Asta e clanța ușii. Hai mai departe.

Mai departe, intrăm înăuntru. De mirare, ar fi trebuit să iau o piatră în gură, pentru că intram pentru prima oară în asemenea fabrică. Dar eu n-am avut vreme de pietre. Mă opresc la înțîmplare în fața unei instalații.

— Asta la ce servește?
— La nimic.

Acum de mirare chiar că trebuie să iau o piatră în gură, pentru că văd pentru prima oară în viață o instalație atît de frumoasă care nu servește la nimic.

— Bine — zic — dar voi ce faceți cu ea?
— Nu facem nimic.

De altfel, era și normal să nu facă nimic cu o instalație care nu servește la nimic. M-am gîndit numai că pentru acest scop, e nișel cam prea complicată. Eu, de exemplu, aș face-o mai simplă.

Asta probabil pentru că nu mă pricep destul la tehnică. Întreb:

— Și o fi costînd scump asemenea instalație care nu folosește la nimic?

— Nu prea. Numai vreo 320.000 lei. N-ar fi mult. Dar nici puțin nu e, pentru că, cu asemenea productivitate, investiția nu se amortizează nici în trei secole.

— Și cum v-a dat prin gînd să cumpărați un astfel de agregat?

— N-a fost greu. Avem sarcină să mărim producția de biscuiți. Mașina asta ștanțează de cinci ori mai mulți biscuiți decît toată fabrica noastră.

— Mașina asta?

— Da.

— Biscuiți?

— Bineînțeles.

Era atît de bineînțeles, că mi-am mușcat limba, ca să fiu sigur că-s treaz, deoarece azeam pentru prima oară în viață de o mașină care nu ajută la nimic, nu folosește la nimic, dar produce de cinci ori mai mulți biscuiți decît o fabrică obișnuită

care produce o cantitate oarecare de biscuiți. Aici, mi-am zis eu, e ceva neclar.

Prietenul meu însă fi dădea zor cu explicațiile.

— Vezi? — zice — Pe aici se introduce materia primă.

Ceea ce devenea și mai neclar.

— La ce să introduci materie primă, dacă tot nu iese nimic? N-ar fi mai convenabil să nu iasă nimic fără să mai introduceți și material pentru asta?

— Păi, nici nu introducem. Doar ți-am spus că instalația nu funcționează.

— Așa da. Atunci explică mai departe.

— Pe aici ies produsele.

— Care produse?

— Biscuiți.

Iarăși am început să-mi mușc limba.

— De unde să iasă biscuiți, dacă n-ai introdus nimic? Nu era vorba că instalația nu funcționează?

Ilustrație de D. NEGREA

— Nu funcționează, dar era vorba să funcționeze.

— Păi, adineauri...

— Nu adineauri. Era vorba încă din 1960, cînd s-a cumpărat această ștanță de biscuiți, pentru care s-au alocat 320.000 lei.

— Exact prețul ei.

— Da. Și nu s-a alocat nimic pentru instalarea ei. De aceea în loc să ștanțeze 4050 tone de biscuiți anual, ne macină nouă nervii zilnic.

— Înțeleg. E stricată.

— Nu înțelegi nimic. E bună.

— Atunci, ce-i lipsește instalației?

— Îi lipsește să fie instalată.

În fiecare an se omite alocarea cîtorva mii de lei, ca să instaleze această ștanță care poate reduce prețul de cost al biscuiților cu 1.064.000 lei anual.

— Cum s-ar zice, scump la tîrîțe și ieftin la faină.

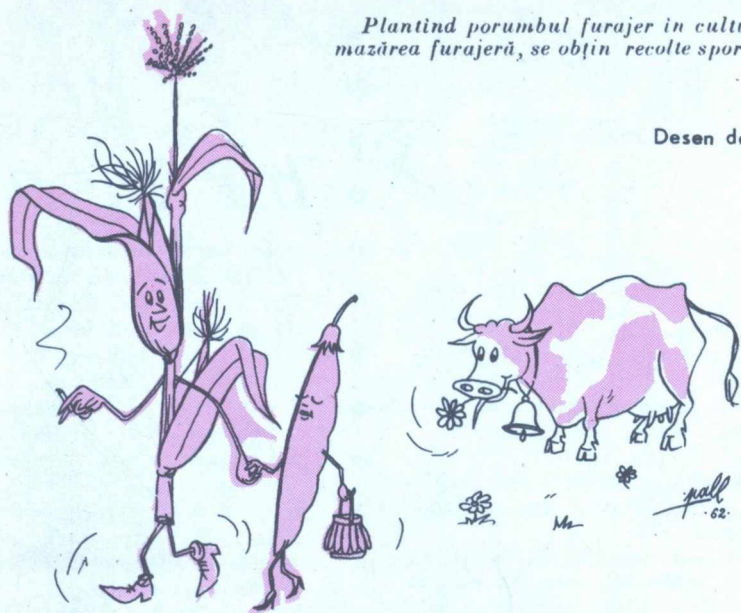
— În cazul nostru, la biscuiți.

Am dat din cap, deși aici nu era cazul nostru. Era cazul celor care au uitat de ștanță. Cazul lor și necazul nostru...

VICTOR PIȚIGOI

Plantind porumbul furajer in cultură dublă cu mazărea furajeră, se obțin recolte sporite la hectar.

Desen de T. PALL

VACA: — Mîncă-i-ar mama, ce bine se-mpacă eil...

De oaie!..

— Ia te uită, frate! Ce rost are zidul acesta aici? — exclamă uimit vizitatorul.

Intr-adevăr, construcția aceasta nesfîrșită, din beton, părea răsărită netamenesam în partea de miazăzi a orașului. Desigur, fiecare oraș își are construcțiile sale cu care se mîndrește. Se putea să rămînă Rîmnicu-Vilcea mai prejos?... Uite că se putea. Noroc cu tovarășii de la Sfatul popular al orașului Rîmnicu-Vilcea!

...Fiindcă veni vorba, are orașul ăsta parte de o așezare!... Și niște priveriști!... Ce folos că n-avea zid... Un zid, sau măcar un gard format „zid” care să iasă din comun.

„Păi să-l facem, tovarășii! — au hotărît într-un glas inimoșii gospodari de la sfatul popular. Imprejmuiim cu el terenul pe care e vorba să se amenajeze tirgul săptămînal”.

— Și dacă tirgul nu se mai face acolo? — a obiectat cineva — Să așteptăm pînă se hotărăște definitiv.

— Ce să mai așteptăm, tovarășe? N-am așteptat destul?

Și uite așa, din vorbă în vorbă, a trîntit sfatul popular un zid de ție mai mare dragul. Numai că, în loc să imprejmuiască cu el tirgul săptămînal... Dar mai bine să vedem ce ne spune și ghidul care în clipa aceasta tocmai dă explicații unui grup de turiști.

— Și aici, tovarășii, avem gardul. Famosul gard din Rîmnicu-Vilcea, construit cam prin anul 1958 al erei noastre. E un

gard solid, din beton, care imprejmuieste o suprafață de aproape 5 hectare semănată cu... Cum? Nu, tovarășii! Nu se mai amenajează nici un tirg săptămînal. S-a contramandat. În loc de tirg săptămînal s-au „amenajat” lucernă și trifoi... Nu înțeleg! Cum ați spus? De ce mai era nevoie de un gard de beton?... Păi... ca să țină, să... dacă e solid? Gardul?... Foarte solid, tovarășii. Și rezistent. Cum?... Țiine! Rezistă și la lucernă... și la trifoi... A costat peste 200.000 lei. Două sute de mii lei... Fereastră?... Ce-ați spus? Bani aruncați pe fereastră?... Mai de grabă... Dacă nici trifoiul ăsta n-o mai avea condiții!... Dar lucerna? Dar...

Și ghidul explică. Continuă să explice, să demonstreze cu cît crește la hectar prestigiul lucernei imprejmuite cu un gard în valoare de 200.000 lei... Un gard căruia i s-a dus vestea.

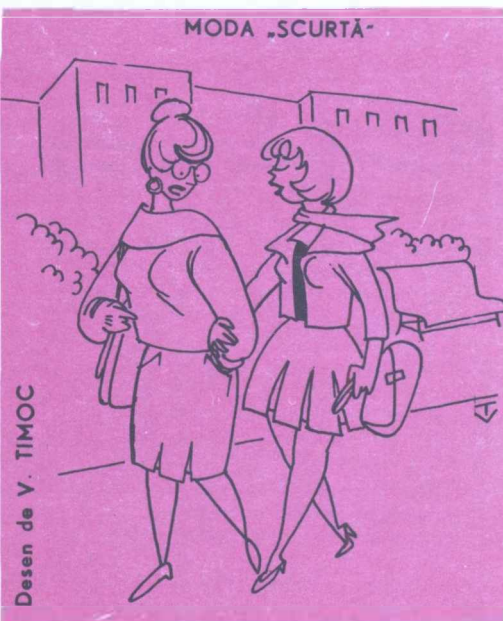
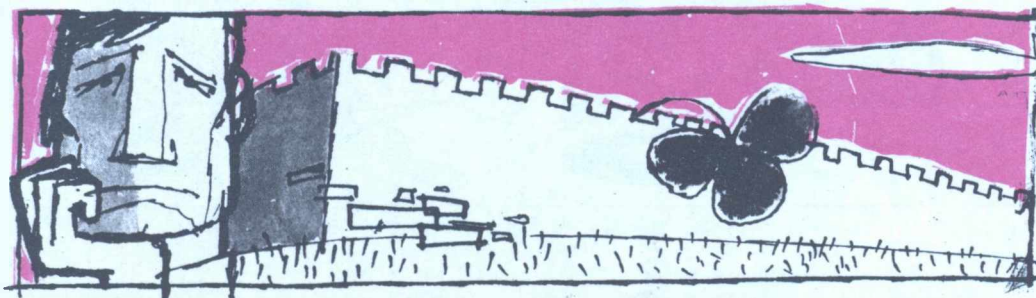
— Priviți dovada, tovarășii!

Și brațul ghidului se oprește în direcția a două ovine care pasc prapionite în apropierea marelui gard.

— Priviți cîtă legitimă mîndrie în ochii acestor două oi, conștiente parcă și ele de cinstea de a fi fost admise în acest paradis al nutrețului!

Pauză. Vizitatorii sînt impresionați. Cumpănesc pe rînd: valoarea gardului (în cifre și în litere)... prestigiul lucernei... legitima mîndrie din ochii celor două dovezii și... Într-adevăr. Nici nu s-a potriovit mai bine zicala: „Ați făcut-o de oaie, tovarășii... de la sfat!”

SILVIU GEORGESCU

— Ah, Geto, unde ți-ai lucrat fusta asta ultra-modernă?
— Mi-a păstrat-o mama de cînd eram la grădiniță!

Pe vîrf de munte

Cînd prind razele de soare
Să ne-ncingă cu asprime,
Mulți, în loc să stea la mare,
Stau la mare... înălțime.

Doar la fel ca la Mamaia
Dinșii pot să facă baie
Și la Bazna ori Sinaia,
Dacă-i prinde cite-o ploaie.

Și aflați acolo-n tihnă,
Oameni tineri sau cărunți
Își petrec a lor odihnă
În urcușuri lungi pe munți.

Cînd vreunul, voinicește,
Suie coasta către stîină,
Restul grupului șoptește:
— Alpinist de prima mînă!

— Care alpinist de clasă?
(Spune „asul” stînd pe loc)
Eu sînt antrenat de-acasă
Că nu merge liftu-n bloc!

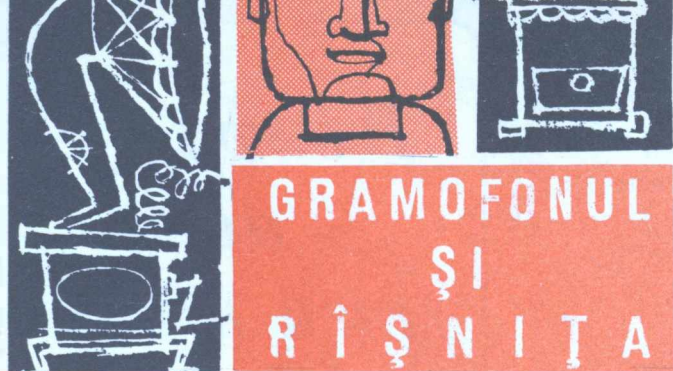
Și în timp ce grupa toată
Către vîrf urmează cursul
Unul strigă deodată:
— Vine-n urma noastră ursu'...

Toți aleargă ca prin ploaie,
Pînă-aud o voce-n spate:
— Vine... Ursu Nicolae,
Un coleg de facultate!

Cu imaginea aceasta
Ia sfîrșit pe munți tabloul:
Pe cînd lumea suie coasta,
Eu cobor încet... stiloul.

Nu de alta, dar vor spune
Cititorii cu asprime:
Dacă scrii de munți, poți pune
Niște poante... la-nălțime!

V. D. POPA

GRAMOFONUL ȘI RÎȘNIȚA

Așa sînt redactorii unei reviste umoristice: îți dau un subiect și te invită să te freci la cap cu el, dar să scoți o chestie cu umor. Chestia cu frecatul pe cap am verificat-o: e mai bun săpunul, gâlbenușul de ou sau șamponul. Cel puțin iese părul curat, pe cînd cu „umor” îți iese părul prin căciulă.

— Notează — îmi spune redactorul, cu aerul cuiva care suferă de ficat și tu vii tocmai să-i spui că ai mincat sarmale cu smîntînă. A izbutit să-ți transmită acest redactor o asemenea stare de voie bună încît ai impresia că i-ai rămas dator cîteva mii de lei.

Mi-am notat subiectul: La întreprinderea D.O.R.C.P.O.I.P.O. din Gasna-Bacău este cineva care nu vrea să predea niște materiale scoase din uz întreprinderii de colectare a metalelor, sperînd în valorificarea lor, deși materialele sînt vechi, stricate, încurcînd de pomană locul. Iar poanta ar fi: „și cînd te gîndești că furnalele noastre au nevoie de aceste mașini scoase din uz, din care s-ar putea scoate niște piese necesare...”

Totul este să găsești imaginea artistică, să îmbraci faptul într-o haină „piper și sare” încît cititorul să ridă. De fapt cititorul n-are nici un motiv să ridă de unul care vrea să vîndă un gramofon uzat, ca să-și cumpere, eventual, magnetofon, radio cu tranzistori sau televizor. Dar eu trebuie să încerc să-l fac să ridă.

Gata, am schița în cap.

— Scoate-o! — spune redactorul. Scoate-o și pune-o pe hirtie.

O pun. „Ce-i cu gramofonul ăsta? — E de vînzare. — Are plăci? — N-are! — Are ace? — Păi dacă n-are plăci, ce să faci cu acele?” — Cîntă? — De ce să cînte? L-am avansat magnetofon? Pe schemă e tot gramofon. — Dar dacă i-am aduce plăci și ace ar cînta? — Cum o să cînte dacă n-are arc? — Dați-l la fier vechi. — Nu se poate. E tinichea. — Păi dacă nu cîntă, cine vrei să-l cumperi? — Unul pe care sperăm să-l încîntăm noi“...

Acum iau la rînd rîșnița:

— Ce-i asta?
— O rîșniță veche.
— Rîșnește?
— Dacă ar fi rîșnit o păstram noi, n-o vîndeam.

— E veche...
— Și ce, timbrele vechi nu se caută? Se caută.

— Se caută pentru că reprezintă ceva.

— Și asta reprezintă o rîșniță veche. N-are pereche.

— Păi dacă n-o folosiți, nu ocupați loc de pomană?

— Parcă dacă rîșnea nu ocupa loc?

În clipa asta a sunat telefonul:

— Tovarășe, e gata schița?

— Nu e gata. Lucrez la dialog.

— Adu schița fără dialog. Avem nevoie de ea într-o oră.

... A trecut ora fără să mai apuc să refac dialogul. La redacție m-a întîmpinat redactorul cu aerul cuiva căruia nu i-ai adus banii luați cu imprumut. A citit schița, apoi s-a uitat la mine scurt. Este o particularitate a redactorilor: nu se uită lung, ca să nu crezi că te admiră.

— Ce-i asta?

— Schița... dar n-am finisat-o, pentru că m-ați zorit.

— Dar dumneata ai scris despre cu totul altceva decît a fost vorba!

— Parcă-i întîia oară?

— Dar aici e o încurcătură întreagă.

Și mi-a înșirat greșelile:

— Mai întîi că nu-i vorba de comuna Gasna-Bacău, ci de Sagna-Roman. Al doilea: ai zăpăcit inițialele. Nu-i... așa cum ai scris dumneata, ci este vorba de IPRODCOOP. Al treilea: nu-i vorba de nici un gramofon și de nici o rîșniță, ci de o mașină semi-stabilă și de o presă de țiglă, ambele în greutate de circa 35—40 tone, pe care...

— Știi, tovarășe redactor. Pe care cei de acolo nu vor să le predea la I.C.M., deși au dezlegarea, iar mașinile sînt inutilizabile.

— Bravo! Și atunci de ce n-ai mers direct la țintă? De ce ai băgat gramofonul, și rîșnița?

... Am tăcut. A tăcut și redactorul uitîndu-se de data asta lung la mine. Peste tăcerea asta s-a așternut speranța că poate au să aibă ceva de spus cei din Sagna.

Eu, altă schiță pe tema asta nu mai scriu.

S. M. RUSU

Textul de brigadă

*Avem acordeon, talente, sală
Clădită de un eminent constructor;
Dar ce folos de-atîta osteneală,
Că nu avem nici texte, nici instructor.*

*Dar într-o zi, (ce mare bucurie!)
O veste telefonul ne-a adus:
Instructorul artistic Vlad Ilie
Sosește azi la noi, la patru, sus!*

*E sprinten, optimist; dintr-o voltije,
El mîinile întinse tuturor.
— „Cu textele stăm prost”!
— „Să n-aveți grijă
Vă scriu eu texte; sînt și autor!”*

*Și ne-a adus, așa cum promisese,
Un text satiric scris foarte pe șleau:
Cuplete, scheciuri, melodii alese,
Splendide, însă... nu se potriveau.*

*Căci se spunea în textele aduse
De becuri, de oglinzile de soi
Și de-alte lucruri foarte bine spuse,
Dar care nu prea ne priveau pe noi.*

*Se admira aspectul din birouri
Cu candelăbre și cu geam gravat.
De sticle se vorbea și de vitrouri,
La propriu ca și la figurat.*

*Cum își filtrează soarele lumina
Prin geamurile mate din plafon;
Ori noaptea cum mai freamătă uzina
Sub tuburi luminoase de neon.*

*E drept că noi avem glasvand, plafoane
Și altele din cel mai fin cristal;
Avem pe-alei și două, trei „neane”
Dar asta nu era esențial.*

*De munca metalurgică, rotoare,
Chiulase, culbutor sau alt pretext
Ori de exportul nostru de motoare
Nu se spunea nici un cuvînt în text.*

*Și-a mers așa aproape-un anotimp
Pin’-am aflat secretul: Vlad Ilie
Era instructor în același timp
Și la o fabrică de sticlărie.*

VICTOR HILMU

Gaia

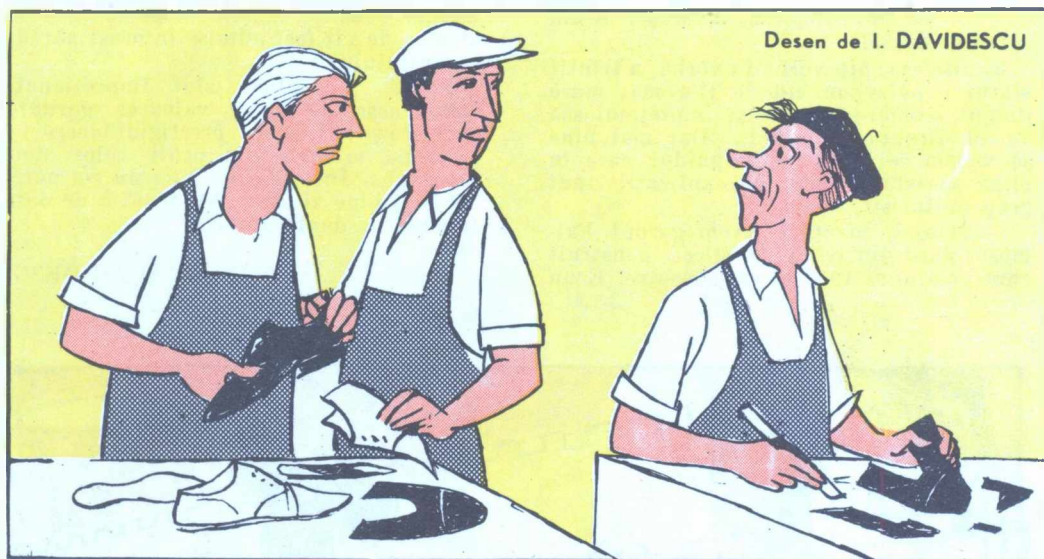
*Un pui de sturz din cuibul suspendat
Deși-i crescuse-acum penajul mare
Nu se-ndemna să-și ia avînt să zboare,
Ci doar bătea din aripi speriat.*

*De-aceea, nu vă fie cu mirare
Că gaia ce trecea în zbor rotat
Văzîndu-l mare, gras și nemîșcat
Începe să-l pîndească cu răbdare.*

*Cunosc pe-un tînăr ce, de cînd îl știu
Tot găurește saibe la burghiu,
Neerînd să facă piese complicate.*

*Cu-nversunarea încăpățînării
Nu-ncearcă și pretinde că nu poate.
.....
Îl paște gaia necalificării.*

C. OTTESCU

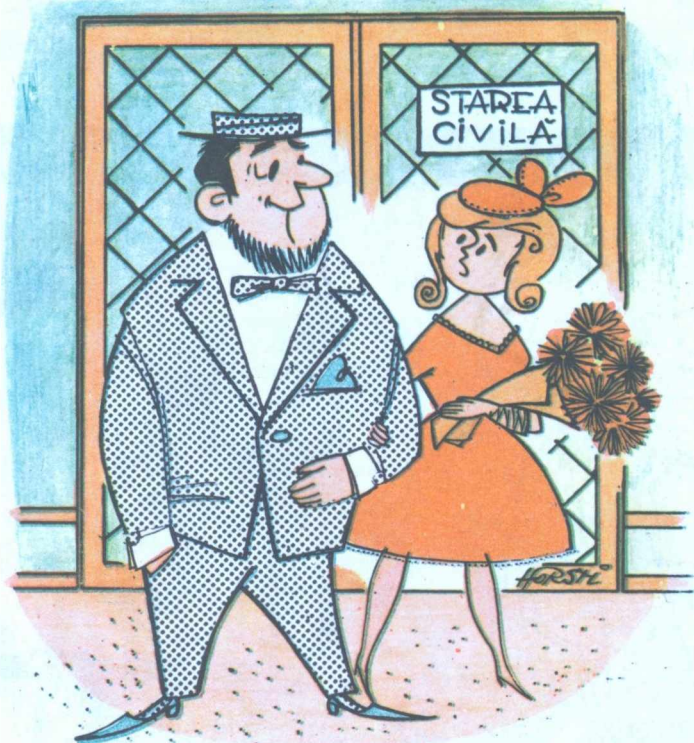
Desen de I. DAVIDESCU

— Iar ai lipsit teri, Grigore. Mai știi cîte absențe nemotivate ai?
— ?!!?
— Să-ți spunem tot noi: 12—13 perechi pantofi sub plan.

SĂ MĂ DUC LA CUNUNIE?

...Dumitale ce-ți pasă!... N-ai necazurile mele. De le-ai avea nu ți-ar arde nici de saltea de lână, nici pui cu mușei nu ți-ar trebui. Ca mie!... Cum: De ce-s cătrănit?... Se-nsoară fecioru-meu, Iliuță. Ia pe Tinca lu' Traian Bogatu. Și cât ne-am rugat de Iliuță să mă aștepte!... Da' ți-ai găsit! Nici nu vrea s-audă. Cuscru-miu viitor, la fel. Zice să nu mă amestec în fericirea tinerilor. Zice, că-i dă mâna. Parcă e el în pielea mea? Nu e! Altfel, nu mi-ar arde nici de saltea cu mușei, nici de pui de lână... Na, uite că le-am amestecat. Asta-i din supărare... Acuma gata, s-a hotărât. Simbătă e nunta. Vine și tovarăș' director de la S.M.T. Acolo-i tractorist Iliuță. Vin și băieții din toate brigăzile. Vin cu toții la nuntă... Și-o să mă fac de ris. Și numai de la Mitu mi se trage. E referent la starea civilă, la sfat. Mi-e văr bun după mamă, da' degeaba l-am rugat să-mi rezolve repede cererea... Ba mi-a mai trimis cererea și la raion, la juridic... Să-ți citesc și dumitale ce zice Mitu de cererea mea... Stai să cauți, c-am scris în carnet... Da, zice de cererea mea că „intră în competența de aprobare a juridicului raional”... Auzi dumneata? Mă ia cu vorbe d-astea, da' dacă pînă simbătă nu sosește aprobarea de la juridic, măcar că Mitu mi-e văr, dar să nu-l mai văd în ochi toată viața... Întrebi care cerere?... Cum care? A mea! Am scris-o cu violet din pix cu pastă. A ieșit arătoasă... zău! Întreabă-l pe Mitu dacă nu crezi. Și-am prins de cerere, cu un ac de plapumă, o sumedenie de bonuri și facturi... Și p-ai de la aragazu' cu trei ochiuri, și p-ai de la mobilă, de la radio cu ochi d-ăla care tremură ca piftia. Magic îi zice... Și bonurile de materiale luate pentru casa ce mi-o terminai în toamnă. O sumedenie de dovezi d-astea am prins de cerere. ...Da' vorba e, ce să fac? Să mă duc la cununie? Dacă nu vine aprobarea la cerere, ce mă fac?... Poftim?... Întrebi ce fel de cerere?... Păi, vorbește, omule, ca lumea, c-altfel cum vrei să te-nțeleg?... Ce ceream în cerere?... Ceream să mi se schimbe numele... Cum de ce? C-așa vreau! Știu eu de ce!... Parcă ești dumneata în pielea mea? Nu ești. Altfel, nici de pui cu saltea, nici de mușei de lână! Poftim! De cătrănit ce sînt, iar le-am încurcat... Și, la urma urmei ce mă tot întrebi într-una?... Mai bine spune-mi ce să fac? Să mă duc la cununie?... Ai vrea, așa-i?... Nu mă duc!... Iar mă-ntrebi de ce? Păi, is de cinci ani în colectivă, d-ai-a!... Poftim? Cum, ei și?... Nu te supăra dumneata, da' tare greu mă înțelegei... În anii ăștia mi-a intrat bogăția în casă, d-ai-a nu mă duc. Că doar îți spusei... Și radio, și aragaz, și mobilă... De mașină de cusut nu-ți spusei, da' ți-o spun acum... Și casa nouă n-o mai pui la socoteală?... De-ar vedea toate astea săracu' moșu-miu, i s-ar umezi ochii de bucurie!... Și drept să-ți spun, mi-e rușine să-i mai port numele. D-ai-a nu mă duc! Acum, ce mă-nveți? Să mă duc? Să mă duc chiar dacă nu vine aprobarea de la juridic?... Ca să nu stric plăcerea nuntașilor? Asta cam așa e... Bine, dacă zici dumneata, mă duc! Numai... Ion Săracu, eum mi-e numele, să nu-mi zici... că ai de-a face cu mine!

RADU RĂDULESCU

PUTEREA OBIȘNUINȚEI

— ...Și disează te fac un Cișmigiu, păpușico?

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

În unele unități Aprozar nu există ambalaj.

— Nene, e greu de mers așa cu ouăle?
— În orice caz e mai ușor decît să capeți o pungă!

Desen de RIK AUERBACH

Nocturna

Sub cupola nopții-naltă
Două broaște dintr-o baltă
Discutau cam zgomotoase:
— Cît sînt, dragă, de frumoase
Oac, oac, nopțile de vară!
Mii de taine ne-mpresoară!
Cine-a făurit din stele
Larga plasă de mărgelă
Care stă deasupra noastră?
Cine poate să măsoare
Bolta cerului albastră
Ca să știm cît e de mare?
Oare cine-nvîrte luna
Pe orbita ei într-una
Și-o tot dă de-a rostogolul
Ca să lumineze golul
Neînvinș din preajma sa?
Uită-te și dumneata,
Parc-ar fi de aur pur!
Ce splendoare! Ce contur!
Ca s-ajung pînă la ea
Mi-aș da sufletul din mine.
— Ce, surato, nu ți-e bine?
(O admonestă cealaltă)
Doar o ai aci în baltă
Lingă tine!
Lasă-te de fantezii
Că începi să spui prostii!

MORALA

Cînd niciodată n-ai privit în sus
Desigur, e firesc să fi dedus
Fără-ndoiele, că luna reflectată
În baltă, este cea adevărată.

MIRCEA PAVELESCU

Dizertațiile despre ECONOMIE

*Un ban depus la CEC (în mod curent)
e un exemplu de economie,
pe cât de clar, pe-atât de concludent.
Se fac economii, pe orice cale:
se economisesc materiale,
materii prime, ore, energie,
șoferii economisesc benzină,
iar dacă ești o bună gospodină,
mai faci economii (precum se știe)
la toalete și-n gospodărie...*

*Există însă alte „sortimente“,
destul de importante și frecvente,
pe care le cunoaște fiecare,
dar nu le ia și în considerare.
(Și-aici exemple sînt suficiente)
Intîi de toate, eu m-aș referi
la orice „Instituit de proiectări“:
cînd face noi proiecte de lucrări
(vorbesc în special de locuințe),
e foarte necesar să facă și
ceva proiecte de... economii.
Mai e economia de... ședințe.
Vorbînd de cei care pâlăvrăgesc
și dau mereu cu gura înainte,
eu cred că s-ar impune-n mod firesc
și o economie de... cuvinte.
Iar birocrații (ce se mai găsesc)
să facă permanent economie
la... aminări, dosare și hîrtie...
Mai sînt exemple (însă nu prea dese)
și de economii... rău înțelese.
Există fotbaliști cu „greutate“
ce fac risipă de... brutalitate,
dar fac în schimb — (o spun fără ocoluri)
economii la... șuturi și la ... goluri.
Sau unii chiulangii care ar vrea
să li se dea o muncă principală,
dar fac mereu economie la
consum de energie... personală.
O lipsă la cîntar e permanent
o pagubă pentru cumpărător,
dar e (în modul cel mai evident)
economie pentru... vînzător.
Cunosc pe unii umoriști, în fine,
ce nu se prea gîndesc la cititor
și scriu mereu, așa cum le convine,
făcînd economie de... umor.
(Să fie clar: nu-i vorba despre mine).*

MIRCEA CODRESCU

SALVATI!

Două ghinioane s-au abătut asupra bietului tovarăș Florian Ovidiu, medic și director al spitalului unificat din Călan. Primul ghinion este cantitatea din ce în ce mai apreciabilă, de prieteni, cunoștințe și neamuri care se revarsă asupra sa, iar cel de al doilea ghinion este auto-salvarea spitalului. Veți obiecta dumneavoastră, și pe bună dreptate: „În acest caz, toți medicii din țară sînt ghinionisți intrucît nu există spital fără mașină de salvare și medic fără neamuri“. Nu există, e drept, dar cazul de față e, intrucîtva, mai aparte, fiindcă medicul nostru are suflet bun, cunoștințe plimbărețe, mașină cu cauciucuri excelente, și șofer minunat.

Iată un instantaneu cotidian obișnuit:

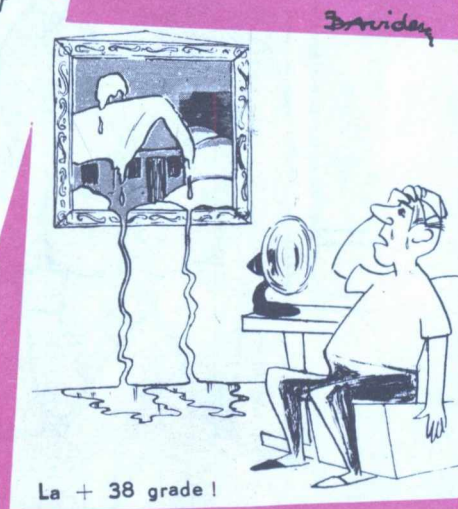
- Doctore, te salut!
- Salut, prietene!
- Doctore, tu ești salvarea mea, sau mai exact tu ești auto-salvarea mea.
- E cineva bolnav în familie?
- Da, am niște scaune...
- Multe?
- Patru.
- O fi enterită...
- Nu, e fag. Trebuie să le transport la noua locuință. O masă și patru scaune.

— Dragul meu, e imposibil acum; am de transportat un caz urgent.

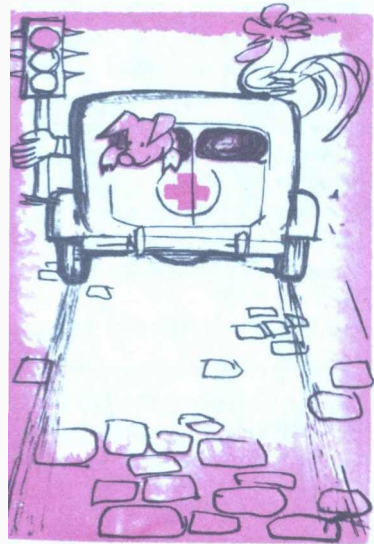
- Și cazul nu poate aștepta?
- Nu, că miroase.
- Căngrenă?
- Cîrnat... Hei, șofer!... Kovacii...
- Aici sînt. Să trăiți...
- Încarcă porcul și du-l acasă la mine...
- Și dacă se ivește între timp un transport urgent pentru operație?...
- Păi și asta tot pentru operație e, că n-o să-l mînc din bucată. Îi spun soției să-i facă o incizie la cotlete și nu cumva să-i amputeze din mușchi ca să-i trimită maică-si, că eu nu fac

CĂLDURĂ MARE • CĂLDURĂ MARE • CĂLDURĂ MARE

„SALVAREA”

miliarism cu autosalvarea spidului...

— Tovarășe Florian, propuse ferul, să transport acum și pacientul de la nr. 5?

— Ce, ești nebun? Ăla e la gim. N-are voie carne de porc! -am eu încredere în pacienți. În stare să-mi dea gata porcul și parcurs și se duce naibii și tratamentul. Îi strică și lui și mie.

A plecat auto-salvarea. A doua oră să a făcut-o cu alți „pacienți”: scaune, mese etc. La barieră, controlul:

- Ce aveți în salvare?
- Pacienți...
- Gravi?
- Picioarele rupte.
- Miroase a afumături...

— Da... Păi erau cam afumați, au nimerit în șanț și și-au fracturat...

— Deschideți portiera...
— Să nu fugă...
— Dacă au picioarele fracturate...

— Ce, se pricepe la medicină?...
Pînă la urmă portiera a fost deschisă. Dinăuntru au început să zboare afară pacienții.

- Găini?...
- Da, că li s-a prescris numai carne de pasăre...
- Și care-s pacienții cu picioarele rupte?
- Scaunele...
- Sînt pacienți?
- Nu, dar au picioarele rupte..

Și vă rugăm să nu ne rețineți. Trebuie să luăm un caz urgent de la „Higiena”.

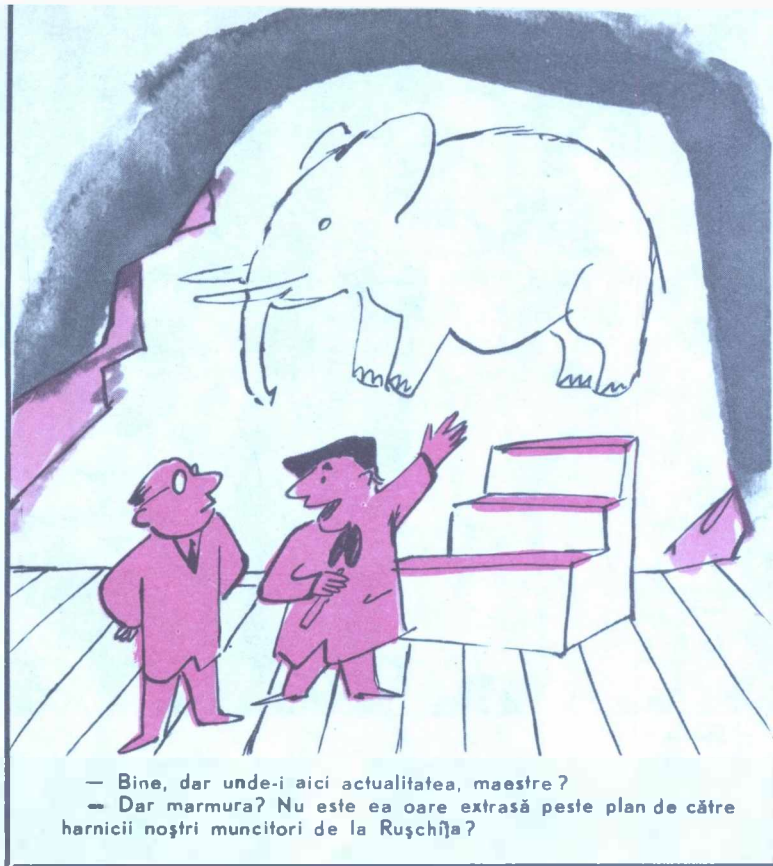
- Caz grav?
- Tifos...
- Cine?
- Soția tovarășului Florian.
- A contractat un tifos la „Higiena”?

— Da, că bucelele n-o aranjează. Numai tifos. Apoi trecem să-i transportăm cîțiva prieteni la gară și după aceea îl aducem pe tovarășul Florian de la frizeria unde se bărbierește dumnealui.

— Da? Atunci spuneți-i frizerului să-i dea cîm briciul numai o singură dată...

Că perdaful îl dăm noi...

AL. VIANU

- Bine, dar unde-i aici actualitatea, măestre?
- Dar marmura? Nu este ea oare extrasă peste plan de către harnicii noștri muncitori de la Rușchîța?

MOLUSCĂ

L
U
L
M
O

*Gelatinos, mobil, nevertebrat,
Te ghemuiești în mica ta găoace
Și-n starea asta, evident, îți place
Să vezi că alții-aleargă și se zbat.*

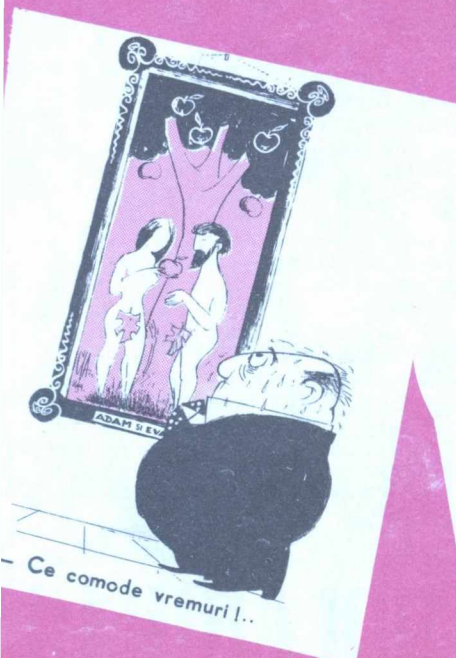
*Ai devenit cu-atît mai perspicace
Cu cît prin viață treci neobservat.
În sensul practic poți să dai un sfat
Întotdeauna prompt și eficace.*

*N-o faci, firește! Pentru ce să riști
Un gest din care nu cîștigi nimic?
Mobil, cleios, nevertebrat și mic*

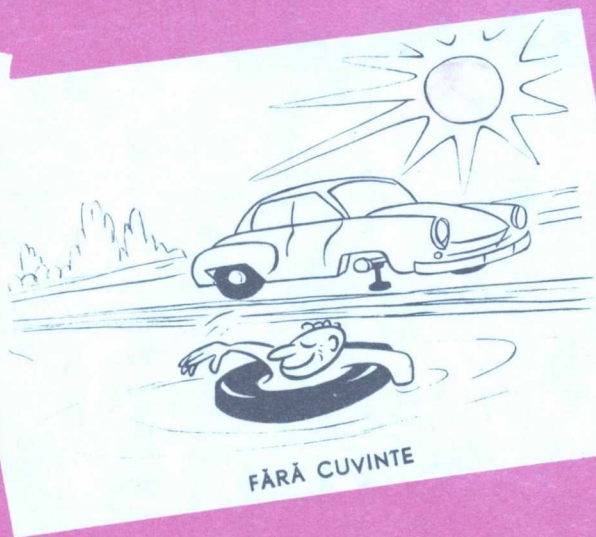
*Ești mulțumit că, nominal, există.
Cînd din găoace trupu-ți se dezdoaie,
Apari la fel ca melcul: după ploaie!*

STELIAN FILIP

CĂLDURĂ MARE • CĂLDURĂ MARE • CĂLDURĂ MARE •

— Ce comode vremuri!

FĂRĂ CUVINTE

— Liber?...

Desene de N. CLAUDIU, I. DAVIDESCU, GROSU MIHAI și AL. STOLARCZEK

- Sus mînile!

- Aha, de-al noștri...

Desen de I. GANF (din „Krokodil”)

EXPERIENȚĂ ATOMICĂ

— Domnilor și doamnălor, încercați cu încredere decolorantul „Kix”: Inamicul nr. 1 al petelor de cerneală, de cafea, de vin roșu, vin negru, de vopsea, de catran, de orice! Încercați și vă veți convinge. Doamnă, dați-mi, vă rog, stiloul dumneavoastră! Acum, dați-mi reverul dv. Așa, acum o să curgă tot reverul peste stilou, vreau să spun o să curgă tot stiloul peste rever de n-o să mai cunoașteți care-i cerneala și care-i reverul. Priviți, s-a și făcut! Nu vă enervați, fiți calm, vă rog, pentru că aveți norocul să găsiți chiar lângă dv. sticluta cu miraculosul produs „Kix”, inamicul petelor de vin, de cafea, de catran, etc. Priviți, un-doi-trei...”

Pe elegantele bulevarde occidentale apar frecvent asemenea scene comerciale. Dar mica reclamă a vânzătorului ambulant care șterge pete, e o nimica toată pe lângă marea reclamă lansată de autoritățile militare belgiene sub numele de „antrenament atomic”. După cum relatează ziarul „Le Drapeau rouge”, în cadrul antrenamentului, s-a servit soldaților un „meniu atomic de campanie” compus cam așa:

1. Ouă experimentale.
2. Salată Roentgen.
3. Pui contaminați.
4. Cartofi iradiați.
5. Plăcintă reziduală.

6. Apă de decontaminare.
7. Vin liniștitor.

Cu alte cuvinte, poftiți la experiență, să vă păteze reverul, pentru ca pe urmă să vă pot dovedi cum se șterge. Serviți ouă experimentale și cartofi iradiați, iar dacă miine cînd vă treziți observați că încă n-ați dat ortul popii, înseamnă că apa de decontaminare și-a făcut efectul. Iar, în caz contrar, simpaticii soldați-cobai n-au de ce să se neliniștească. În acest scop, forțele armate au pus la dispoziția lor un plăcut păhărel de vin liniștitor.

Meniul, inclusiv păhărelul liniștitor, a fost oferit soldaților care au participat la „exercițiu”. Se zice că generalii n-au servit nimic. Păcat. Pentru asemenea meniu, care demonstrează gradul de isterie războinică la care au ajuns, meritau cel puțin o papară. Nu de alta, dar să-i mai decontamineze...

Pfg.

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

FEL DE FEL, TOATE LA FEL • FEL DE FEL, TOATE LA FEL

„Capitalismul popular” și pisici

Recent a fost înființată S.N.E.P. adică „Societatea norvegiană pentru exploatarea pisicilor”. Astfel, „capitalismul popular” vine în sprijinul oricui vrea să devină un capitalist popular de pe urma pisicilor exploatați. Pentru asta, n-are decît să cumpere acțiuni. Societatea și pus ca scop să deschidă cea mai mare crescătorie de pisici din lume, hrănite cu șoareci de frăgășătorie. Afaceri sigură! Și vor îngrășa pisicile, se vor îngrășa șoarecii, se vor îngrășa inițiatorii. Se caută naivi care să slăbească.

Intrarea lunaticilor strict oprit

Un fapt divers: ziarele relatează cazul unui student italian care, fiind lunatic, a fost obligat să părăsească căminul unde locuia, trebuind astfel să renunțe și la școală. Ziarele subliniază însă că asemenea cazuri sînt foarte rare. Adică, se întîmplă rar ca studenții să fie dați afară din cămin pentru că sînt lunatici. De obicei sînt dați afară pentru că sînt săraci.

E tare automobilul, dar guvernatorul e și mai tare!

Guvernatorul statului New York a decretat o lege prin care orice automobilist care calcă un animal mic are dreptul să-l prepare la foc de tabără și să-l mănînce în drum. Fapt care este pe placul proprietarilor de automobile, dar nu-i pe placul proprietarilor de animale. Ceea ce pe guvernator nu-l interesează, pentru că el nu e proprietar de animale. E proprietar de automobil. Cui nu-i convine să aibă de-a face cu automobilul, are de-a face cu guvernatorul. Tot îl mănîncă fript!

FEL DE FEL

N U L
A R E
E D U C E
I N G U R
E N A S

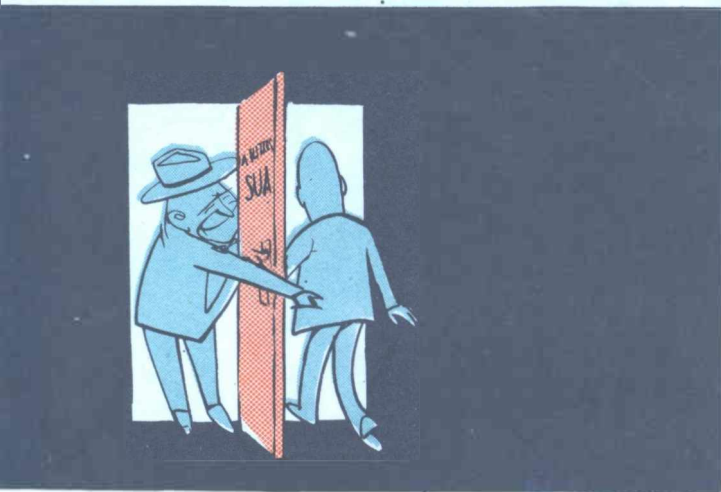
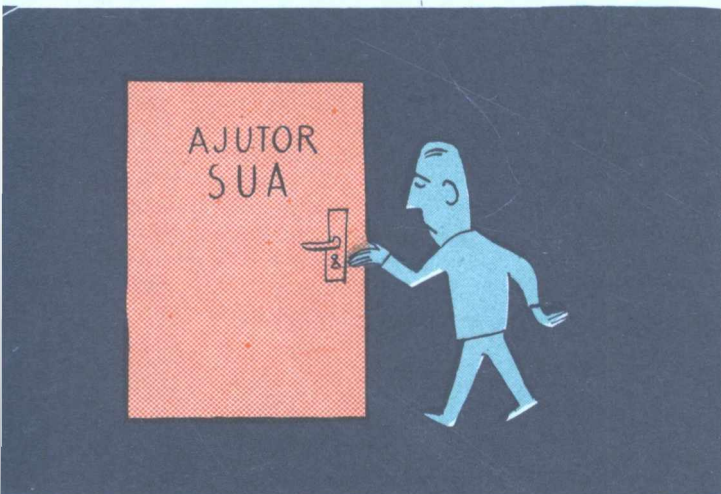

...niciți ce face în această grafie cîntărețul francez de mică ușoară Raymond Carall i că n-ați ghicit? Nici nu îi ghici. Cîntărețul face... l. El este cel dintîi european s-a hotărît să practice sportul ican intitulat „împinge aluna asul pe bulevard”. În cazul față, nasul lui Raymond l împinge aluna pe bulevard Champs-Elysées din Paris.

Spre uimirea pietonilor care priveau cu gura căscată, nasul și aluna au parcurs pe bulevardul sus-menționat distanța de 400 metri. După care, numele cîntărețului a făcut atîta publicitate în zărele de senzație, că nu-i mai ajungi la nas.

Și să mai zică americanii că americanismele sînt numai de nasul lor!

Desen de NELL COBAR

MECANISMUL „AJUTORULUI” S.U.A.

N ZONA DOLARULUI

Să fim serioși

Noul contabil principal, Tufescu, se pricepea grozav să povestească anecdote. Începea cu o glumă mică și nevinovată, apoi își amintea o „chestie” asemănătoare și așa reușea să se dezlănțuie, pînă le spunea fără perdea. Dacă eu, sau dumneavoastră, de pildă, am încerca să povestim la birou un banc din categoria asta, tovarășa Dascălu și-ar face gura pungă și ar șopti ca pentru sine, dar așa ca să audă și ceilalți: „Măgarul!” Dar cînd povestea Tufescu, tovarășei Dascălu îi sălta pieptul și-i lăcrimau ochii de atîta rîs.

— Simpatice băiat Tufescu, ăsta, spuneau și dactilografele. Cum le zice el, nu se mai găsește altul...

Și directorul, cînd trecea pe la Contabilitate, îl iscodea pe Tufescu: „Știi vreuna nouă? Aaa?” Tufescu știa întotdeauna „una nouă” și de aceea directorul îl privea cu simpatie, rîzînd sobru și rar, așa cum stă bine unui director.

— Mă Tufescule, tu ești dat dracului cu bancurile tale. Să vii la brigadă, auzi? Că avem nevoie de un prezentator ca tine...

Așa a ajuns Tufescu în brigada de agitație a întreprinderii, deși încercase să refuze într-un fel:

— Să vedeți, cu dragă inimă... numai că știți și dv., lucrările mele sînt puțin întîrziate și...

— Lasă că te ajutăm noi, a zîmbit atunci tovarășa Dascălu din toată inima. Nu te lăsăm noi așa...

— Auzi că te ajută colegii, a spus directorul din ușă. Și colegii au zîmbit binevoitori. De fapt au zîmbit atunci pentru ultima oară, pentru că Tufescu a încetat să mai spună glume.

— Nu, tovarăși, degeaba mă rugați; nu mai spun bancuri în timpul serviciului. Facem timpi morți.

Tovarășa Dascălu ofta trist și începea să rezolve corespondența, sarcina lui Tufescu.

— Bine că avem prezentator la brigadă, se mîngiau dactilografele. Ce-o să mai rîdem la spectacol, dacă Tufescu se rezervă...

Dar nu s-a dat nici un spectacol. Repetițiile se amîneau din pricina lui Tufescu care sau întîrzia cîte o oră, sau nu venea de loc.

— Se poate, tovarășe? îi reproșă responsabilul. Noi punem atîta bază pe dumneata și ne lași așa?...

— Sînt mîhnit, tovarășe, credeți-mă că mă doare, dar nu e vina mea. E vina lui Beethoven. E un titan, e un geniu. Am ascultat la radio „a nouă” și nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. De aceea am întîrziat. Spuneți-mi ce vreți, recunosc!

Și nu-i spunea nimeni, nimic. Poți compara simfonia a IX-a cu un program de brigadă? Poți face reproșuri cuiva care se căiește? Poți critica un om care regretă?

Dar Tufescu nu veni nici la repetiția următoare...

— Criticați-mă, tovarăși. Am lipsit. Sînt vinovat pentru că m-am îndrăgostit și m-am plimbat cu iubita în timpul destinat repetițiilor. Sînt un om fără inimă, dacă pentru o singură iubită am făcut să m-aștepte o brigadă întreagă...

Și nu-l mai critica nimeni. Cei căsătoriți, ca să nu lase impresia că nu-i mai înțeleg sentimentele, cei necăsătoriți ca să nu creadă că-l invidiază.

Nu mai tovarășa Dascălu începu să regrete. Lucra acum aproape de două ori mai mult decît înainte (începuseră și lucrările pentru bilanț) și Tufescu nu rezolva nici jumătate din sarcinile ce-i reveneau. Andronache, alt contabil, jurase să se ridice în prima ședință și să-l critice pe Tufescu.

— Ați promis că mă ajutați, le spunea Tufescu. Tovarășul director a auzit. Dacă nu spuneți nimic nu mă băgam în brigadă. Eu îmi pierd nopțile la repetiții și voi...

Brigada nu s-a prezentat nici la concurs.

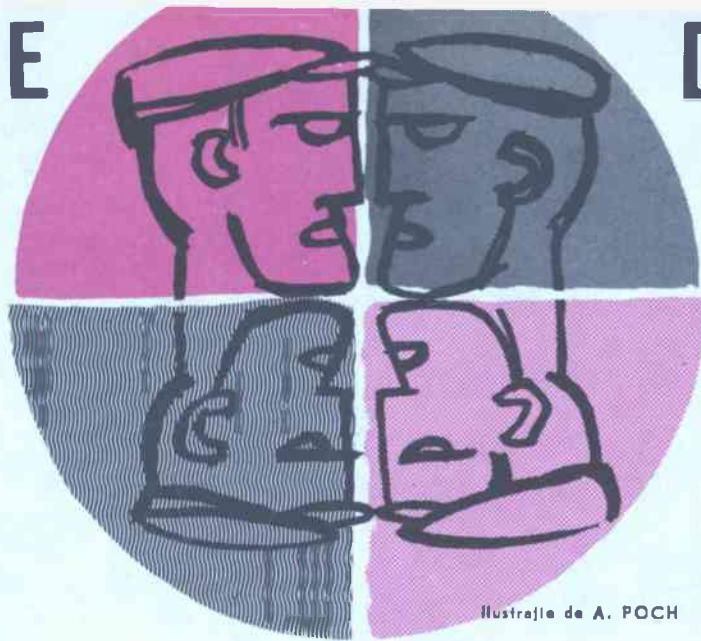
Directorul l-a chemat într-o zi pe Tufescu și după o săptămînă nu l-a mai văzut nimeni în întreprindere. Nici nu s-a auzit multă vreme de el, pînă cînd într-o duminică dimineața directorul nostru s-a întîlnit cu directorul de la întreprinderea „A.B.C.D.E.” S-au plimbat prin centru, au vorbit cîte cele și au povestit anecdote.

— Noi, a spus directorul de la „ABCDE”, avem un funcționar nou, cum nu s-a mai întîlnit. Spune niște glume, de te dărimă. Mori de rîs, nu alta. E un talent! Să-ți spun una de-a lui, cu niște cetățeni păcăliți...

— Cunosc bancul, a rostit directorul nostru sever și fără voie și-a încrunțat sprîncenele a două-jană. Să fim serioși!

DOREL SCHOR
Iași

La Fabrica de ulei „Interindustrial“ din Oradea există și o secție în care se fabrică un produs chimic denumit „furfurol“. În această secție lucrează patru echipe în patru schimburi a câte șase ore. Echipele sînt în întrecere, iar unul din obiectivele întrecerii este realizarea și depășirea planului pe schimburi. Șefii echipelor sînt cei patru maiștri: Dorobanțu Alexandru, Luchian Vasile, Vass Ladislau și Kallo Zoltan. Cortina se ridică în momentul cînd șefii celor patru schimburi au un schimb de cuvinte cu un personaj foarte apropiat lor, și anume Conștiința. Gata. Vă rugăm liniște. A-bătut al treilea gong. Cei patru stau în jurul unei mese, Conștiința între ei.

Ilustrație de A. POCH

DOROBANȚU: În primul rînd să ne spui ce vrei și cine ești?
CONȘTIINȚA: Sînt Conștiința!
KALLO: A cui?
CONȘTIINȚA: A voastră!
VASS: Sîntem patru, tu ești una!
 Poți fi doar a unuia dintre noi!
 Unde sînt celelalte trei?
CONȘTIINȚA: Am delegație de la celelalte trei să le reprezint!
VASS: Uite ce-i, nu ne ține de vorbă. Sîntem în întrecere.
CONȘTIINȚA: Tocmai despre întrecere e vorba! Voi nu aveți muștrări de... mine?
LUCHIAN: Cum adică, muștrări de tine?
CONȘTIINȚA: Adică muștrări de conștiință!
DOROBANȚU: Și adică de ce? Toți patru ne depășim planul la cantitatea de furfurool produs...
CONȘTIINȚA: Și atunci de ce la totalul cantității apare planul nerealizat?

(Cei patru tac o clipă incurcați)

VASS: Ascultă, ia să văd delegația...

CONȘTIINȚA: Poftim... (întinde delegația)

(cei patru citesc)

VASS: Da... e legală... Și ce vrei?...
CONȘTIINȚA: Păi v-am spus: Toți patru separat vă depășiți planul, dar la total cantitatea iese mai mică! Cum se face?

DOROBANȚU: Să spun eu cum se face! În momentul cînd intră un schimb la lucru se manipulează astfel furfuroolul în rezervoare încît...

KALLO: Ascultă, tovarășe Dorobanțu, dumneata ai delegație de la noi să vorbești?

DOROBANȚU: Păi are dumneaei!

LUCHIAN: Ești un birocrat! Te-a impresionat o bucată de hîrtie...

KALLO: Păi nu, că e o bucată de conștiință... De aceea, Dorobanțu...

LUCHIAN: N-are decît să vorbească pe bucată lui, nu să generalizeze la toți patru.

CONȘTIINȚA: De ce, tovarășe Luchian? Vrei să spui că dumneata nu ciupești niciodată

furfurool din cantitatea celui-lalt schimb?

LUCHIAN: Eu... stai să vezi... Noi, care va să zică, sîntem toți patru în întrecere... Și noi... adică ei... adică eu... nu, eu nu... bagă, soro, delegația aia în buzunar că, uite îmi pierd șirul...

CONȘTIINȚA: Ba nu, am impresia că abia acum ți-l găsești...

VASS: Ce mai, a ciupit... E clar...
LUCHIAN: Dumneata să taci! Ce, adică, vrei să spui că n-ai ciupit niciodată de la mine? Cum intri în schimb, pac, 15—20 de litri manipulați!

VASS: Da, pac, dar și dumneata cînd intri în schimb, tot pac, 15—20 de litri de la altul. Așa că pac eu, dar pac și dumneata!

LUCHIAN: Și ce-ai vrea să fac? Dacă și altul, ca să zic așa, „pac“ de la mine, eu...

KALLO: Te rog să precizezi care altul... Nu permit nici un fel de insinuări...

VASS: Tovarășă Conștiință, pe dumnealui nu-l ai pe delegație? Că văd..

CONȘTIINȚA: Ba îl am! Tovarășe Kallo, dumneata vrei să spui că respecti întrecerea?

KALLO: Eu... mă rog... aș respecta-o... dar... dacă în secția asta merge cu „pac“, eu ce vrei să fac?

DOROBANȚU: E clar!... Toți ciupim unul de la altul și uite-așa, din pac în pac, cantitatea anunțată rămîne nerealizată.

CONȘTIINȚA: Chiar asta vreau să vă-ntreb! Dumneavoastră credeți că așa merge?

DOROBANȚU: Uite că merge!

CONȘTIINȚA: Păi tocmai de aceea sînt eu azi aici! Pentru că pînă acum, din păcate, n-am prea fost! Credeți că așa trebuie să meargă? Ce fel de întrecere e asta? Unde ați mai auzit voi, de întrecere pe ciupite? Ce v-am făcut eu ca să-mi fie mie rușine cu voi și vouă rușine cu mine?

DOROBANȚU: Poate și furfuroolul ăsta e de vină...

CONȘTIINȚA: Produsul?

DOROBANȚU: Da! Nu vezi cum îi zice? Uite că silabisesc: fur-fur-ol! Vezi și dumneata ce silabe nenorocite are... Fără să vrei, te face să-ți furi căciula, cum procedăm noi...

KALLO: Poate ar fi bine să-i schimbăm denumirea...

CONȘTIINȚA: Credeți într-adevăr serios că silabele sînt de vină?...

(Pauză)

VASS: Fraților, ce mai încolo și-ncoace, nu-i furfuroolul de vină! Silabe, nesilabe, noi trebuie să ne așagăm față de conștiința noastră, să pornim la o adevărată întrecere și, în ce privește furfuroolul, să...

CONȘTIINȚA: Să ce?

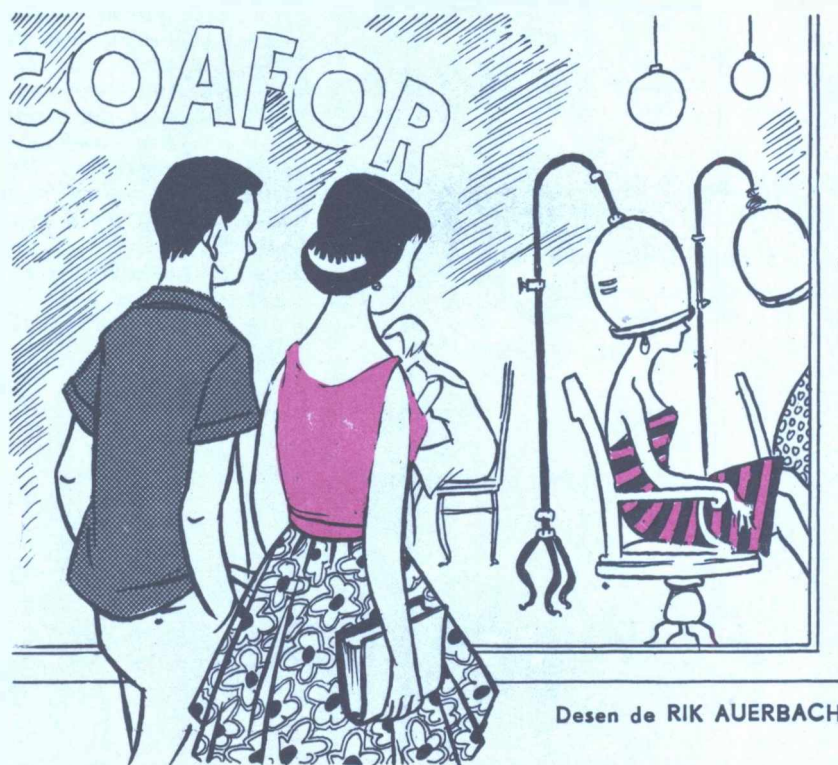
TOȚI: Să nu-l mai silabisim...

SORIN RĂȘCANU

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Nu mai pot, tovarășe! De șase luni mă carî zilnic pe aici...
 - Lasă, că acum ai să te liniștești! Săptămîna viitoare plec în concediu..

Desen de RIK AUERBACH

- Uite-o pe Mimi! Și tu care spuneai că, în afară de rochii, n-are altceva în cap!..

Ca două grupe mici de grăniceri
Care-și predau consemnul matinal
Stau față-n față teii austeri
In parcul nou, pe drumul principal.

Presimt, pe-aproape, un eveniment
Ce-animă cu căldură astăzi parcul.
Pe soclul lui, un Cupidon, decent
Își decorează cu pansele, arcul.

Aduce vîntul vastu-i repertoriu
De cîntece culese-n drumeție
Se-mbracă lacu-n tonuri de ivoriu
Și-și prinde nuferi albi la pălărie.

De-asupra, în gingașe legănări,
Rotindu-se ca-n cercul unei salbe,
S-au adunat din cele patru zări
Frumoșii porumbei cu pene albe.

Se-nclină blînd încintătoarea vară
Purtînd departe-al imnului ecou,
În poartă s-a ioit înțitia oară
Un fînc care suride în landou.

Părinții lui s-au cunoscut odată
Pe-aleea cu statui și bănci de lemn
Și dragostea cuminte și curată
Le-a pus pe inelar rotundu-i semn...

Și de-asta-i parcul mîndru și solemn!

RODICA T. FLOREA

VEDERI DE LA MARE

Unui bețiv
Nu soarele e vinovat
Că-i arde ... gitul ne-ncetat!

Unuia cu „să trăiți”
Cu șeful său a vrut să vină
Să-i poată fi și... trambulină!

Unuia care se vrea „cineva”
Cu evidenta lui grandoare
Aicea e de el, că-i... mare!

SIG. HOROVEANU

— Vă mulțumesc mult pentru invitația voastră la cină, fiindcă ați aflat că nevastă-mea e la mare, dar... mă simt foarte obosit...

Desen de MATTY

POVESTE PENTRU CEI MICI

— Cică a fost odată un împărat falnic,
care primea în fiecare dimineață sumedene
de soli... care veneau să-i pețescă
fata.

— De ce nu-i primea și seara? Avea
lumina întreruptă, că n-a plătit-o la timp?

— Nu de asta. Ea îl dorea numai pe
Făt Frumos.

— De ce pe Făt Frumos? Avea motocicletă
de 350 cm.c.?

— Pentru că ea îl visase într-o noapte.
El luase chipul Zburătorului...

— De aia poartă tanti Lenuța geantă
TAROM, că visează zburători?

— Taci, puile. Se făcea că Făt Frumos
venise și o răpise din castel pe fereastră.

— Era certat cu portarul?

— Nu. Au coborât pe o scară de frînghie.

— Nici acolo nu mergea liftul...

— Ea doar visase... Cînd într-o seară
a răpit-o căpcăunul. Făt Frumos află și
încălecă pe un cal care mîncă jăratie.

— Jăratie? Avea cal cu stomac din
azbest...

— Se întîlniră cei doi și începură să
se bată...

— Și ăștia au văzut „Carmen de la
Ronda“?

— Ei se băteau cu bîtele...

— Dacă cuțitele unor fabrici nu taie
nici brînză de vaci...

— Făt Frumos îl bătu pe căpcăun, o luă
pe prințesă pe cal și se îndreptă în zbor
spre împărat...

— Și cu calul ce a făcut? A intrat și el
în avion?

— Care avion?

— Păi n-ai spus că s-au îndreptat în
zbor spre împărat? Doar n-ai să-mi spui
că avea elicopter!

— Mă lași să termin? Împăratul i-a
cununat imediat și i-a binecuvîntat...

— Ce superstițiosil...

— S-a încins apoi un chef de cinci zile
și cinci nopți,

— Era în concediu Făt Frumos?

— Pesemne... Și după ce s-a terminat
cheful, cei doi tineri s-au luat de mînă,
au plecat și au trăit fericiți pînă la
adînci ...dar ce faci, dormi?

— Da!

— De ce?

— Cred că o să visez ceva mai modern...
Noapte bună!...

G. DAN

FĂRĂ CUVINTE

Desen de IOSIF TEODORESCU

INVITAȚIE LA IARBA VERDE

Dragă Costică,

Am proiectat ca duminică să mergem împreună la iarbă verde. Cred că-ți surde o asemenea perspectivă, întrucât nimic nu-i mai recreativ decât câteva ceasuri în mijlocul naturii. Plecăm dimineața, pe răcoare, iar prânzul îl luăm în triluri de privighetori sau alte păsări ce s-or găsi în pădure. E poetic și deschide apetitul. Apropo, trebuie să-ți atrag atenția că tu și nevastă-ta sînteți invitații noștri. În consecință, nu te deranja cu nimic, că am pregătit noi totul. Cel mult, poți aduce două găini fripte, însă spune-i nevastă-ti să le rumească bine, că alea pe care ni le-a servit de ziua ta cam lăsau de dorit. În privința vinului, dacă vouă vă place „Murfatlarul“, adu vreo patru sticle, că și nouă ne place, dar să știi, dacă aduci și sifoane, mă supăr pe tine și nu-ți mai vorbesc toată viața mea. În altă ordine de idei, cred că n-ar fi rău să cumperi câteva cutii cu sardele, măsline și cașcaval. Muștar am cumpărat noi, așa că nu mai lipsește decât șunca de Praga pe care s-o iei mai slabă, că nevastă-mea ține regim. Fursecuri găsiți la oricare cofetărie, deci n-are nici un rost să-și mai

piardă nevastă-ta timpul cu preparatul lor, deoarece în timpul asta ar putea să facă niște baclavale, dar spune-i să pună mai mult sirop.

Și acum să-ți dau o veste care te va bucura peste măsură: pentru a nu duce lipsă de antrenouluăm și pesoacră-mea cu noi. Dînssei îi plac la nebunie baclavalele și romanțele vechi. Cînd v-o cînta ea romanța „Trece un car cu boi pe drum...“ să-mi ziceți mie „cuțu“ dacă n-o să lăsați nemîncată friptura de găină, însă asta nu trebuie să vă îngrijoreze, că o mîncăm noi. Presimt că ne vom distra de minune.

Acum te las, că am atîta treabă cu pregătirile încît nici nu-mi vîd capul. De aceea, dacă am scăpat ceva din vedere, nu te jena și adu tu din proprie inițiativă, că doar sîntem prieteni vechi și n-o să ne formalizăm noi pentru un tort și niște mastică pe care n-ar fi rău să le cumpărați chiar acum, că, vorba proverbului, de ce să cumperi mîine... și portocalele pe care le poți cumpăra azi.

Te aștept negreșit și nerăbdător al tău, sincer,
Fane Chilipir
p. conf. R.R.

— Așa, duduie, cu puțină perseverență, adăugată la talentul dv., puteți deveni o bună înotătoare!

FĂRĂ CUVINTE

Desene de ADRIAN ANDRONIC

În sala cu tapet „în flori de măr“
În care-o simplă masă e decorul
Consiliul artistic e în păr
Iar în emoții numai... autorul.

Citește-o comedie actuală...
Și risul ce-l stîrnește vrea s-arate
Că-n ciuda celor ce fumează-n sală
În text sînt glume care nu-s „fumate“.

Apoi își spun părerea cei prezenți:
Actori, regizori... Și păreri sînt multe
Cum e firesc la oameni competenți.
Și-i rîndul autorului s-asculte.

De-odată cu-n gest bine studiat
(ca unul ce se vrea luat în seamă)
Ceru cuvîntul scurt și răspicat
Și dumnealui „distins“ actor de dramă:

— Eu, personal, găsesc după lectură
Lucrarea ca fiind interesantă,
Deși eroul e un cască gură
Iar eroina poate, prea picantă,

Dar piesa are vicii, ca atare
Doresc ca să-l ajut pe autor:
Nu are-o replică zguduitoare
Ca să furnice pielea pe actor.

Nu-i plină de emoții, nu-i gradată,
E prea mult ris lipsit de protocol,
Dar lipsa cea mai gravă ce-o arată-i
Că nu vîd pentru mine nici un rol.

Părerea mea, neformulată-n grabă,
Îl rog pe autor s-o ia în seamă:
Deși s-a ris, e-o comedie slabă...
Măi frate, îți propun să scrii... o dramă!

ION RUȘ

SĂ ÎNCEPEM LUCRUL LA 7 FIX

VEȘNICUL ÎNTRIZIAT: — În fiecare zi îmi faci observație că întîrzii cîte o jumătate de oră. Iată, azi am venit cu un sfert de oră mai devreme!

Desen de A. POCH

NOROC, URZICO!

Noroc pe cel căruia nu i se strică aparatul de radio, iar dacă totuși i se strică, și mai mare noroc dacă nu-l duce spre reparat la secția de radio a cooperativei „Mureșul” din Lipova.

Eu nu sînt turist. Numai aparatul de radio e marca „Turist”. Dar devenisem și eu turist, venind în fiecare săptămînă de la Ilteu la Lipova ca să aud ce se mai aude cu reparația. „S-aude bine! — îmi spunea responsabilul unității; mai treci dumneata săptămîna viitoare!” După altă săptămînă: „E-n regulă! Mai încearcă săptămîna viitoare!” Eu: „Să încerc, sau să mai trec?” El: „Păi dacă tot treci, încearcă!”

Răbdarea mi-a fost pusă la încercare timp de două luni — și cînd începusem să cred că mă va costa trenul mai mult decît aparatul, în sfîrșit mi l-a făcut.

Ca să vezi ce ghinion: tocmai

cînd mă hotărisem și eu să-mi scot un abonament de tren pe distanța Ilteu-Lipova-Ilteu!

Hotărîș Vasile
comuna Ilteu, reg. Banat
SIMPATICĂ URZICĂ,

În august 1961, văzînd că-mi plouă în casă, I.R.C.R. raion 16 Februarie și-a deschis inima și a deschis șantier pentru reparația acoperișului, iar prin octombrie, o dată cu începerea ploilor, a început și reparația. Lucrarea fiind făcută de mîntuială și în plus necorespunzătoare, cînd să zic că scăpasem de ploii am văzut că totul fusese... apă de ploaie.

Ca s-o dreagă, mi s-a promis o nouă reparație cînd... timpul va fi favorabil.

Numai de n-ar începe tot cînd timpul va fi favorabil... averse-lor locale!

P. Radu
B-dul Schitu Măgureanu 89
București

DRAGĂ URZICO,

Sectorul Mircea Vodă al Întreprinderii miniere „Dobrogea” este dotat cu un automobil de mai mulți cai putere, lucru pe care inginerul Frantz Karacher îl apreciază în mod deosebit. Dovada este faptul că în diferite ocazii întrebuițează turismul sectorului pentru sectoru-i personal — ducîndu-se la Constanța să procure diverse produse lactate, avicole și altele care îi produc un plus de satisfacții gastronomice, iar întreprinderii un minus de carburanți.

Dacă pînă acum inginerul sectorului Mircea Vodă n-a avut nici o „pană”, continuînd însă cu „rodajuri personale”, într-o bună zi i se va imputa costul transporturilor și atunci o să rămînă... „pe geantă”.

Gengazi Gevat
I. M. Dobrogea

URZICUȚO,

Fiecare în viață așteaptă cîte ceva: unii așteaptă să le crească mustați, alții să le vină musafiri... Noi așteptăm să vină autobuzele I.R.T.A. și I.G.O., care trebuie să ne transporte zilnic la combinatele chimice din Făgăraș și Orașul Victoria. Vine pînă la noi cîte un tril de păsărele, vine adierea unui vînticel înmiresmat cu flori, numai autobuzele nu vin înainte de 20—35 minute de așteptare. În condițiile astea nu mai trebuie făcut nici un calcul special pentru a se stabili cu cîte minute întîrziere ajungem la locul de muncă.

Ce mai așteaptă I.R.T.A. și I.G.O. Făgăraș pentru a ne scuti de aceste neplăcute așteptări? Sperăm că nu pe... Sfîntul Așteaptă.

Noi, cei care așteptăm în Făgăraș

Unui îngîmfat

*Îl întilnești dar nu te vede,
Merge pe stradă, parcă suie...
Cînd îl privești desigur crede
Că-i iei măsură de statuie...*

G. Caranfil

Unui alpinist

*Cînd la munte, sus pe creste,
Toți privesc în zare,
El, modest, se mulțumește
Doar cu „Dealul Mare”!*

Radu Mărăcinaru
Cercul literar al Casei
de Cultură-Fetești

epigrame

Participanților la festivalul republican școlar, care au obținut „Diplome de onoare”.

*Au primit cu rost
„Diplome de-onoare”...
Mici artiștii-au fost,
Dar succesul... mare!*

Unui motociclist

*Carul cînd l-a ocolit,
C-o viteză uimitoare,
Drumul drept l-a părăsit,
Și-a pornit spre... „carul mare”!*

Gabriel Teodorescu

LA UN CABINET DE FIZIOTERAPIE

— Tovarășă soră, vreau zece ședințe de ultraviolete pe spate și 15 pe față, însă ceva mai tari — am două motive: întii că rezist și apoi sînt foarte grăbită... Mă căsătoresc.

— Să fie într-un ceas bun, arătați-mi însă prescripția medicului cu numărul de ședințe, cîte minute...

— Eu nu stau cu minutele, stau cît trebuie ca să mă bronzez mai repede, fiindcă pe 26 mergem la sfat!

— Nu înțeleg ce legătură are sfatul cu ședințele dv.!

— Are, dacă nu-s bronzată nu mă pot duce la sfat, fiindcă nu vine el.

— ... Ședințele prelungite de raze ultraviolete pot provoca accidente.

— Am scăpat eu de accident cînd veneam cu Mituș pe motocicletă și prinsesem 90 în curbă, așa că de lampa dumatăle nu-mi este frică!

— Vă rog, nota medicului!

— Eu n-am nevoie de medic pentru măritat, analizele le-am făcut, așa că-mi rămîne numai să mă bronzez — așa cum m-a văzut vara trecută la Mamaia, cînd

i-am plăcut și mi-a spus că semăn cu Imma Sumak... Clipe de neuitat, briza mării... plajă...

— Lăsați, vă rog dați-mi pres...

— Acum însă ne-am hotărît și n-aș vrea să-l decepționez; te rog să crezi că nu mă pot prezenta în fața lui ca un borcan de iaurt, cînd tot succesul meu a fost pielea extrem de măslinie!

— Vă înțeleg, însă aici nu este un institut de cosmetică sau înfrumusețare.

— Ești măritată, tovarășă soră?

— Nu!

— Atunci înțeleg pentru ce privești problema atît de îngust.

Și „pacienta” noastră, foarte supărată, s-a oprit la fișier unde, cerînd condica de sugestii și reclamații, a scris:

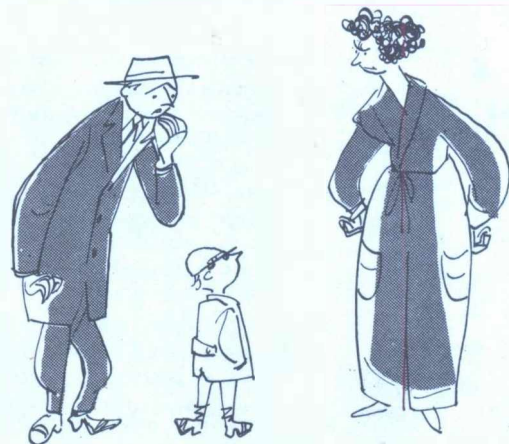
„Sora de la cabinetul de Fizioterapie refuză să-și facă datoria, lăsînd pacienții în suferință și deznădejde, procedează sec-tar în problema căsătoriilor.

Vă rog a se lua măsurile corespunzătoare ca să mă pot căsători ca brunetă.

Alice Blondeanu“

pt. conf. A. MĂDÎRJAC

Desen de V. VASILIU

Mămico, duminică mergi și tu la cinema! Nu vreau să mă mai fină în brațe tantii aia blondă!

cronica știrilor binevenite

- URMARE • VA URMA • URMĂRIȚI-O! -

Discuții și parfum

Acum cîtva timp a sosit la redacție o scrisoare din Calafat prin care ni se făcea cunoscut că vînzătoarea Vintilă Elena de la magazinul cu articole de parfumerie din localitate, după ce că vorbește cu clienții de parcă ar avea foc în gură, nici măcar nu-i servește cu articolele solicitate.

Făcînd cunoscut secțiunii comerciale raionale că la parfumeria din Calafat clienții cum intră dau să iasă din pricina vînzătoarei, care n-a împrumutat nimic din finețea produselor în mijlocul cărora trăiește opt ore pe zi,

ni s-a transmis că i s-a... oferit o „muștrare“.

Ulterior, întrebînd-o ce are de spus în legătură cu sancțiunea primită, Vintilă Elena ne-a împărtășit următoarele: „Mă așteptam!

De mai multă vreme, deși mă găseam în permanență între două flacoane mari cu „Paciuli“, nu-mi... mirosea a bine!“

Vești din Florești

Semnalîndu-ni-se că stația de radioamplificare de la Sanatoriul din Florești nu funcționează din cauză că această instituție nu are prevăzut un post de tehnician, ne-am adresat Sfatului popular al regiunii București care a suplimentat urgent schema sanatorială. Angajarea unui tehnician nemaifiind deci imposibilă, punerea în funcțiune a stației a devenit imediat posibilă.

În prezent, deci, la Sanatoriul din Florești alta e situația. Pacienții nu mai ascultă ca pînă acum numai sfatul medicului de salon. Ascultă și... „Chemarea mării“. Voce: Margareta Pîslaru. Program variat!

Cauză și efect

O scrisoare venită din Vulcana Pande (raionul Tîrgoviște) menționa că Drăghici Cuza, directorul școlii elementare de 8 ani, nu se prea ocupă de treburile ce-i revin, fapt care a făcut ca

activitatea didactică și culturală din comună să înregistreze numai scăderi, asta spre deosebire pînă și de „Cota apelor Dunării“ care înregistrează și creșteri.

Cele de mai sus ne-au determinat să discutăm cu Sfatul popular regional Ploiești, de unde, recent, a sosit o notă îndesată cu asigurări că munca didactico-culturală din Vulcana Pande va face un salt remarcabil. Cît privește pe Drăghici Cuza, directorul școlii, el s-a ales cu o sancțiune de toată frumusețea.

Cum s-ar zice: „Magna cum... merită!“

Fașa mesei

În semnalarea pe care ne-a adresat-o tovarășul Ciornei Ioan din București, arăta cu supărare că predînd cooperativei „Mobilier și Tapițerie“ o masă de sufragerie care necesită unele reparații, lucrarea a fost executată de mîntuială, din care cauză furnirul aplicat pe suprafața acestei mese a plesnit de parcă era un balon...

În ciuda nenumerărilor asistențe făcute personal de posesorul mesei de sufragerie, în toate sensurile posibile unui pămîntean calm, cooperativa nu s-a grăbit să repare reparația făcută. Redacția a intervenit atunci pe lîngă conducerea cooperativei și, în sfîrșit, masa de sufragerie și-a recăpătat aspectul estetic inițial.

Așa că, acum face să-i spunem tovarășului Ciornei: Poștiți la masă!

DAN MANOLESCU

„URZICA“ REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“ BUCUREȘTI

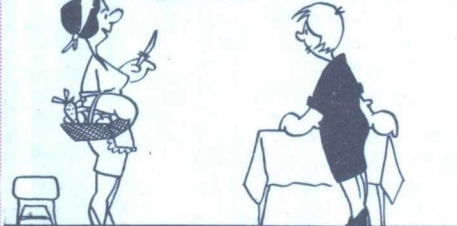
Colectivul sportiv al Fabricii „Interindustrial“ din Oradea târăgănează de trei ani prelungirea terenului de fotbal care este cu șase metri mai scurt decît prevăd normele reglementare.

- Cum? Baiți 11 m de la 6 m?
- Sigur. Eu mă iau după teren, nu după regulament!

Desen de AL. CLENCIU

Vecină, am venit să mai stăm de vorbă pînă curăț zarzavatul!

- La revedere!

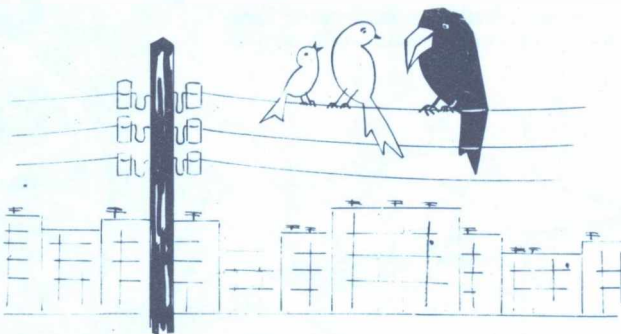
Desen de C. CRĂCIUN

Unii debitanți de gheață păstrează încă obiceiul de a împărți blocurile în mai mult de patru sferturi.

- De ce pui asta aici?
- Pentru că la dumneata m-am mai ars de cîteva ori!

Desen de FRED GHENĂDESCU

- Mămico, probabil că tanti a fost la mare!

Desen de L. LIVADARU

ȘTIRI

ULTRASCURTE

Americanii au pus la dispoziția marionetelor din Vietnamul de Sud un număr de 16 elicoptere, gata oricând de zbor. Or fi simțind că într-o zi marionetele trebuie să zboare de acolo!

La Epinal (Franța) un copil de 16 ani a împușcat cu un foc de revolver pe un coleg de-al lui, de aceeași vîrstă. Motivul? Plictisindu-se acasă, s-au jucat ca-n filmele cu gangsteri. Autoritățile au prins făptașul și l-au închis. Mai bine închideau cinematograful!

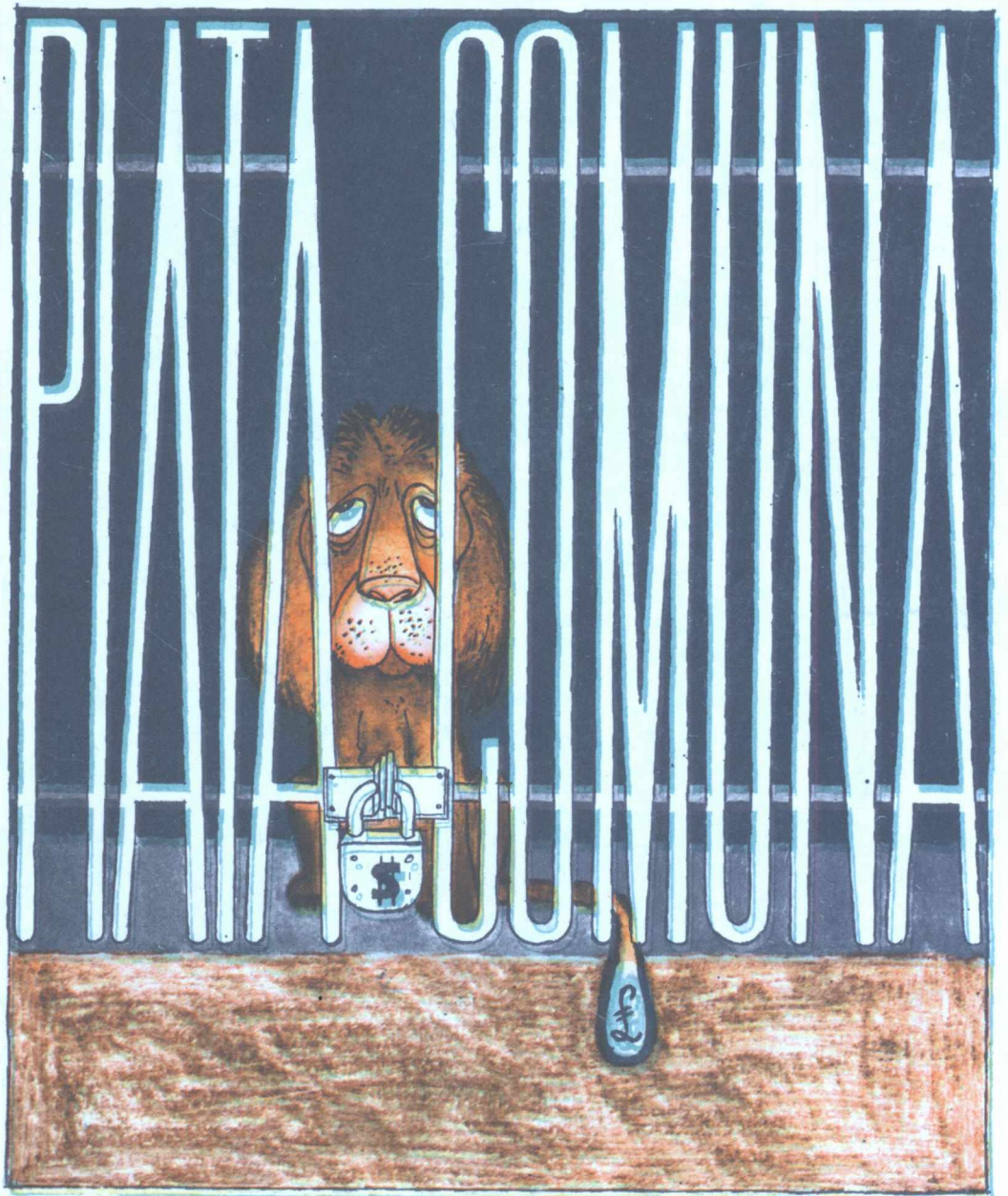
La Houston (Texas) s-au certat recent doi locuitori. Unul spunea celuilalt: „Tu ești un gangster și eu sint un gentleman“. Celălalt spunea invers.

De la ceartă la scandal, de la scandal la duel. Fiind răniți, poliția a anchetat cazul și i-a arestat pe amîndoi; gangsterul și gentlemanul laolaltă. Se vede că poliția n-a găsit nici o diferență. Ce vreți, uneori are și poliția dreptate!

După cum relatează revista belgiană „La Relève“, spitalele din Bruxelles nu mai primesc nici un bolnav dacă nu achită taxele anticipat. Spitalele menționează că e mai practic pentru bolnavi să nu aibă de plătit datoriile atunci cînd ies. Dar nu menționează că e mai practic pentru medici să nu aibă de încasat atunci cînd bolnavii nu mai ies...

Un reprezentant al ministerului justiției americane a recunoscut recent că în America se comit zilnic foarte multe crime, dar a declarat că el nu-și poate explica de ce. Și totuși e simplu: se comit foarte multe crime pentru că sint foarte mulți criminali!

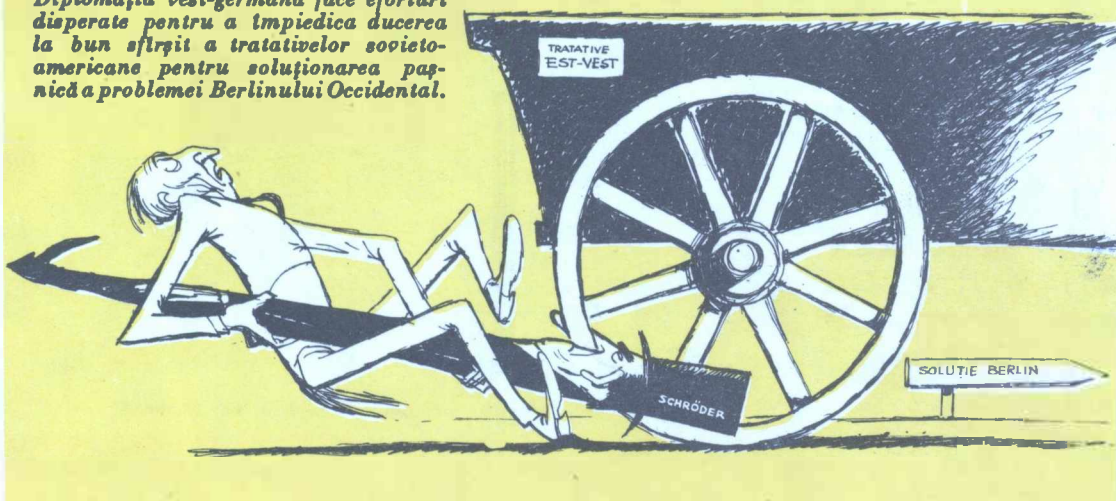
După cum relatează ziarul „Stampa“ din Torino, în Italia de azi, ruinele construcțiilor antice au ajuns să fie transformate în locuințe. Noroc că acum aproximativ 2.000 de ani romanii au avut grijă să construiască. Altfel, urmașii lor, șomeri, ar fi dormit azi sub cerul liber.

CUȘCA

Desen de D. NEGREA

Diplomația vest-germană face eforturi disperate pentru a împiedica ducerea la bun sfârșit a tratativelor sovieto-americane pentru soluționarea pașnică a problemei Berlinului Occidental.

BEȚE ÎN ROATE

Desen de EUGEN TARU

„Interes pur științific“

Un fost ministru colonialist
A dat deunăzi unui ziarist
Un interviu destul de lămurit:
„Nu exploatare noi am urmărit
Ci-am vrut să demonstrăm o ipoteză
Că omul — începînd de la geneză —
A fost și este alb; cel de culoare
E doar victima razelor solare
Prin îndelung proces pigmento-termic:
Efectu-i însă numai epidermic.
Și negrii sint tot albi cum sintem noi
De epidermă dacă îi despoi.
Doar spre a demonstra acest temei
Luam de pe negrii cite șapte piei.
Tot ce-am făcut — aș vrea să te clarific
A fost de interes pur științific“.

FLORIN IORDĂCHESCU